

מסורת הש"ס

(א) נפי' חוס' לעיל יע: ד"ה
שכונות כו' ורמניהו.
(ב) נדרים יב. יד. ג' [נממכר
ל].

רבינו חננאל

אכילאן משמע ומרקי
אביו תדרים
בסבירין בן לולא וואס
בשבעה אשכול כל לילמר
בשבעה אס אכול כל
דומשעה אס אכילאן
הן הוא. מתי בשאן
מסבירן בן דריק לישיה
בשבעה. ורש
אסר תון בבתי דקתי
הן בספסל דרום שא
אכול בשבעה איו אכול
ואתמתי לא אטנזרין
קל. אטנזרין מהו
דחמיא לישיה אחקול
הן השאכול הוא קל
דוקא הוא שאי אכול
אשניא אכול כל: תר
בשבעה אסר איסר
בן. חירצה אביו חר
מבטא בשבעה. אסר
מחסיס בשבעה. בן
בנון שנשבע שלא יאכל
בשרו וכו' ודור ואמר ו
בשרו עליו חור השע.
אסר אשניא בנון שהחסיס
דור גבי על אוחה
והחסיס שהחסיס בכשר.
אסר אהא אסר
מחסיס בשבעה כמריא
בשבעה מפיו דמי חייב
לאו אסר. ורש
אשניא מונ לא דמבטא
בשבעה איו אנמאר
איו תהיה לאיש
נדורה עליה לא מבטא
ששמה. ואלו
לא אורכ בהו כמ
הכתיב או נפש חי חשכ
למבטא שחסיס ש"ס
בשבעה אסר מבטא:
ורבא אסר גילול מחסיס
בשבעה לא אכמריא
והכי
קתי מבטא מפיו הוא.
בשבעה. אסריה דאסר
לישיה הכתיב בין דור
בשבעה רבתי ואם בן
אסר נדרה או אסר
אשניא על פשע בשבעה.
הוא הן האסר מר.
קתי נדר. הן הוא נדר.
למבטא שחסיס איו הוא
בשבעה. שחסיס בשבעה
אביו אסר כמריא
בשבעה מפיו
אסר אסר לא כמריא
ומוחזקין על דמי ופרקי כתי

(א) נראה דל"ל לא דלשטרך
לאשחיתין ומשני דלשטרך
מכא דתימא וכו'.

שבועות שנים פרק שלישי שבועות

מסרביץ. מפעירין: מהני' בשאין מסרביץ בו. הנכר שאוכל דקא וצילנא הוא: רב אזי אמר מי. צבריאא שבעה שאי אוכל ד: דאסקל. נשל ולא נחבין לומר שאי: איסר שבעה. מפרש לקמיה: איסור איסר. איסרתו של איסר מה הוא: אם אסר אומר

וְיָ: מֵאֵי קִאֲמַרְתָּ וְהִיא אֲמַרְתָּ אִיִּסְרִי
שֶׁשָּׁוֶן שְׂבוּעָה הוּא וְהִדַּר מִנִּי אִם
אֲתָמָה אֲמַרְתָּ: **ה"ק מִנְּטָטָה שְׂבוּעָה.**
וְהָאֲמַר מִנְּטָטָה כִּכְרָ וְעַל כֵּאוֹמֵר
וְנִיבְעָה שְׁלֵא אוֹרְלוֹ וְאִם אֲבָלו ה"ו
שְׂבוּעָה וְיִוֹרֵד: **אִיִּסְרִי מִיִּסְמִים כְּשְׂבוּעָה.**
אִיִּסְרִי עַל כִּכְרָ וְזוֹ הִי הוּא כְּמִי
נִשְׁבַּע עַל הַכִּכְר וְחֹזֵר וְאֲמַר עַל
כִּכְרָ אֲחֵר ה"ו כִּי שֶׁמֶתִּים אֵת
שְׁנֵי בְרָאשָׁיו: **אִיִּסְרִי אִיִּסְרִי.** וְמֵהוּ
אִיִּסְרִיו עַל אִיִּסְרִי זֶה: **אִם אֲתָה אֲמַרְתָּ**
וְיָ: וְיָ: אִם מִתְּנִי לוֹמֵר שֶׁמֶתִּים
שְׂבוּעָה כְּמוֹתָא שְׂבוּעָה מִפּוֹ דְּמִי
אִם אֲבָלו חֵיב קֶרְבֵּן אִף וְהָאֲמַר
אִיִּסְרִי כִכְרָ זֶה עַל חֵיב קֶרְבֵּן אִם
אֲבָלו שֶׁהָאִיִּסְרִי לְשׁוֹן הַתַּפְסָתָה שְׂבוּעָה
הִיא: **וְאִם לֹא.** שֶׁהַתַּפְסָתָה כְּשְׂבוּעָה
אִיִּסְרִי כְּשֶׁבַע לְעֵינֵי קֶרְבֵּן וּמִלְּקוֹת
אִף הָאִיִּסְרִי אֵין בּוֹ לֹא קֶרְבֵּן וְלֹא
לְקוֹת: **אוֹ אֲמַרְתָּ אֲמַר כְּשְׂבוּעָה.**
שֶׁאֲסַרְתּוּ שֶׁאֲסַרְתּוּ וְתַפְסָתּוּ דְּבִדְנָר
שְׂבוּעָה כְּשְׂבוּעָה עָלָיו כִּכְרָ: **אוֹ מִנְּטָטָה**
וְנִיבְעָה אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ וְיָ: וְלֹא כְּמִי
כְּשְׂבוּעָה בְּמֵה אֲמַרְתָּ אֵת נִפְשָׁה
לְגַלְלוֹ מִנְּטָטָה: **רַבָּא אֲמַר.** לֹא
אֲתַפְסִיק לִּיהִי לְמַנָּה לְמִימַר בְּהֵא אִם
אֲתַפְסִיק לְמִימַר דְּשִׁטָּע לִּיהִי דְּמִימַרְתָּ
כְּשְׂבוּעָה לֹא כְּמוֹתָא שְׂבוּעָה מִפּוֹ
הִיא: **וְהִי אֲמַרְתָּ מִנְּטָטָה שְׂבוּעָה**
אִיִּסְרִי נִימִי. לְשׁוֹן שְׂבוּעָה הוּא: **אִיִּסְרִי**
הֵטִילוּ הַכְּמוֹב בְּרִי. הֵיטִי מִירֹס
וְהִי אֲתָה אִיִּסְרִי אִיִּסְרִי אִם אֲתָה אֲמַרְתָּ וְהִי
קִאֲמַר אִיִּסְרִי עַל אִיִּסְרִי שֶׁאֲמַרְתִּי לָךְ
שְׂבוּעָה לֹא כֹל הַלְשׁוֹנוֹת שׁוֹת
שֶׁהִי הֵטִילוּ הַכְּמוֹב בְּלֵן נִדָּר
שְׂבוּעָה אִם אֲמַרְתּוּ בְּלֵן שְׂבוּעָה
נִגְזַר אִיִּסְרִי שְׁלֵא אוֹיֵב כִּכְרָ זֶה כֵּן לְשׁוֹן
נִשְׁבַּעְתִּי וְתוֹמַרִים שְׁלֵא אוֹיֵב אִף
וְהָאִיִּסְרִי שְׁוָלְיוֹ בְּלֵשׁוֹ אִם שְׂבוּעָה
אִיִּסְרִי וְחֵיב קֶרְבֵּן וְאִם לֹא אֲבָלו הִיא
נִגְזַר לְגַלְלוֹ נִדָּר שֶׁאֲמַר אִיִּסְרִי כִכְרָ וְעַל
הִיא לְשׁוֹן הַיְוִדִים קוֹיִם זֶה עַל
זֶה וְעוֹמֵר: **אִיִּסְרִי מִקֶּרְבֵּן: כִּיֹּם**
וְיָ: וְיָ: אִם אֲבָלו שְׂבוּעָה עַל
שֶׁשֶׁר בְּיוֹם שֶׁמֶת זֶה בִּזְמַנְךָ לְעוֹלָם: **וְהוּא**
נִגְזַר וְכֵא מֵאוֹסֵף הַיּוֹם. שְׂקִיבֵנּוּ עָלָיו
נִגְזַר עַל שְׁלֵא יֵאֵלֵב בְּשֶׁר בְּיוֹם שֶׁמֶת זֶה
אֲפִלּוּ לְעוֹלָם וְכֵן יִשְׁמַת בּוֹ פְּלִיטָה וְכֵן
שֶׁהִיב עַל גְּלִיָּה. וְהוֹסֵלְתָּ דַּעְתָּא

ללא יחל נדרר עמנו ומדמחפס נדרר נדר מחפס נשבעה שבעה:

מציין
טעור מיהו הא פשטעא ליה שדינו כראשון להחמיץ קרבן בשני ודו
שלישי והא גדרקטין גמי וחייב ביו"ו לא אחי שפיר: **אמר** ר' שש
סקרה על נפשה בלשון שנועה אבל השתא על כרחק איז לן לפרש
אברה אפר בריא בריא בנעוריה וי"ל כיון דלא כתיב או דבר שא
תנא לדקדק בלשון זה וי"ל חל דשלא אוכל או דבר שא
אמר כלום אס לא אמר קיום עיני בשניה כדאמרין בפרק ב'
ומא ים תלקי דדוקא בני שניה לא אמר כלום משום דשניה עמא
אמאי מפרש איסר במתפסין בנדר והא איסר דקרא קאמר אבי
שבועה וינחא ליה לשמואל לאוקמא ברייתא נדרים שרגילות הוא
בחוברת ואין רגילות

כ.

שש אובל דף פשיטא. לא פריך פשיטא אלא משום דהיינו שלא
אובל לך דקמתי דהא אשלא אובל לא קשיא ליה פשיטא:
לשנא איתקף ליה. וליכא למיפרך כיון דלמשמעין שאי אובל
אמאי אטעריר לנימני דברשא שלא אובל לך דזו וקף וזו

קתני וא"ת נשייליה מה היה בדעתו
יש לומר כגון שאמר שנדעמו כל מה
שיהיה ממעשות לשנוי אי נמי כגון
ששכח מה היה בדעתו וגו' ונדרים
(דף טו.) מפירש אמימר רב אשי לא
אמר כדכתיב: **אִיסֹר מִיתַפִּים**
בשבוועה. פ"י בקונטרס דאם אמר
איסור עלי ככר זה הו' כמי שנשבע
על הככר וזהו ואמר על ככר אשר
הרי זה הוא שהתפס את כל השני
בראשון וקשה ללקמן קתני בברייתא
אחוזו איסור האמור בתורה הרי עלי
כו' ואילו איסור ככר זה עלי לא
קתני וזהו שפ"י נמי איסור איסור
כלומר איסור של איסור זה מה דינו
אם אהא אומר מתפסין בשבועה כו'
שחולל להוכיח מקרא בשום מקום
שלא כמנזילא שבועה מפיו וחייב
קרבן הו' איסור זה כו' מפני דמשמע
דנחא כל לאשמעין דין איסור ואינו
משמענו כלום שהרי מתמסק
במתפסין שבועה עמזנו ועוד דלפן
דקך משנה וברייתא שיסתפק ההנא
אם חייב או פטור ועוד מאי ואזיל
לטעמיה דקאמר לקמן דהכא
המתפסק ליה לאכזי וקמן פשיטא
ליה דכמנזילא שבועה מפיו דמי ועוד
דכלל הפסדים גרסי' בסמוך כמנזילא
שבועה מפיו וחייב ביו"ו ולפיה ה"ל
למניקט חייב בלא וי"ו ומפ"י רבינו
חס דמנזילא הכתוב בפירשה הוא
לשון שבועה שנשבע בלשון מנזילא
כדפירש נמי בקונטרס אבל איסור
הכתוב בפירשה אינו שבועה שישאר
עמזנו בלשון איסור אלא במתפסין
בשבועה הכתוב מדבר שנשבע על
הככר וחזר ואמר על ככר אשר
הרי עלי שלא אוכל ככר זה הו' כזה
והיינו איסור דקדק והי"ו מפרש זה
בברייתא לאכזי ואיסור על איסור זה
אם אהא אומר מתפסין שבועה
כלומר שהתפסין בככר שנשבע עליו
הו' כמנזילא שבועה מפיו וחייב ואם
לאו שלא התפסין בזהר אלא אמר
איסור ככר זה עלי אין הו' לשון
שבועה ופטור הו' ה"פ אם אהא
אומר מתפסין שבועה פ"י שהתפסין
בלשון שבועה שהסור לשון אכילה
לשון שבועה.

והוא לאו שלא הזכיר לשון חכילה אלא אמר הרי עלי זה כזה פטור
וע"ל דאמר חכיה איכא סיפור שלשים שהתפסים ככר שלשים שבני ואם
היה אומר מחספס בשבעה דהיינו השני מחזירא שבעה מפיו ואם
היה לגמרי כדראשון אף לענין הלכפס יו חייב גם בשלשים אלא
פליג עליה ופטור אף בשני אבל חימה דלחכי מחספא ליה לתנא
לא ה"א קאמר. דלא חייב במנין שבעה הוה מפרש שחומה מבטא
היה חסר אקרה על נפשה בלשון מבטא וא"ת והא נמי חביב (ומבשר) ו
דאגדר דכתיב כרישא דקרא קאי: **שלא** איכא בשר. לא חס
יו ממנו שאינו חסר על עצמו כלום כמו קונס שאינו יסן דלא
דריש (דף טו.) וזכר שיאמר קונס אכלת כשר וכו' חס חמלם שמואל
אין דממם: **מדתתפס** בדרך רב' ב"ר חס חמלם שמואל
היינו מחספס שבעה יס לומר דמחפסין בדרך ליפסין ממחפסין
בסבירא אדם נודרין מלאכל כשר ומלשמות יין ביום שראו ירושלים
נכר עצמם בשבעה:

636

עין משפט
ור מצוד

ג א טושי' ייד ס' רל
ספיק י:
ד ב מ' ס' מל'
שטות' מ' א וס' א
מל' נדרס' הלכ' א סמ'
לאין רמ' טושי' ייד ס'
רלט טושי' ט:
ה ג מ' ס' מל'
שטות' הלכ' א סמ' שס
טושי' ייד ס' רל ספיק
ד:
ו ז מ' ס' מל'
שטות' מ' א וס' א
רמ' טושי' ייד ס' רל
ספיק א:
ז ח מ' ס' מל'
נדרס' מ' א וס' א סמ'
לאין רמ' טושי' ייד ס'
רלט טושי' ט:
ח ט מ' ס' מל'

ה אור השלם

1. או נמש כי תשבע
לכטא בשפתים להרע
או להיטיב לכל אשר
יבטא והאדם בשבעה
וגעלם ממנו והוא ירע
ואשם לאחת מאלה
ויקרא ד
2. קל נדר וכל שבעת
אשר לענת נפש אישה
ידימונו ואישה יפרנה
במדרב ל די
3. ואם בית אישה נדרה
אשר אסרה על נפשה
בשבעה: במדרב ל די
4. ואם היו תורה לאיש
נדרה עליה או מבטא
שפתיה אשר אסרה על
נפשה: במדרב ל די

מוסף דש"י

איזה איסור האמור בתורה. דמתיב (במדבר ל') לכל שביעה איסור, דמשמע שיחא טור דדבר שנאסר צדק (נדרים יב').